

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

blussede de op, og de forsvandt med solen, når tiderne bedredes.

Ikke mindst som et led i en bedre jordfordeling er denne lov af meget stor betydning. Afdøde landstingsmand Mads Jensen-Aale og afdøde Martin Hammerich arbejdede i sin tid på at skaffe en bedre jordfordeling i Nordslesvig, men de havde ikke tilstrækkelig støtte i lovgivningen. Som et led i saneringen af landbrugsejendomme, der stod overfor tvangsauktion, blev der dengang givet lånekasselån på betingelse af, at der blev solgt jord fra ejendommen. Det var hovedsagelig med denne jord som bytteobjekt, man gik til jordfordeling; det var et møjsommeligt mosaikarbejde, der ofte strandede på en enkelt landmand, der spærrede vejen og stædigt hævdede, at sådan som det var, havde det nu været alle dage. Resultaterne kom ikke til at svare til anstrengelserne. Nu råder jordlovsudvalget over 12 000 ha jord, præstegårdsjorden er på over 5 000 ha; på et så bredt grundlag kan der nu arbejdes hen mod en bedre jordfordeling, og der kan nås gode resultater, der vil komme landbruget til gode langt ud over husmændenes kreds.

Der er talt meget om de sønderjyske menighedsråds modstand; den skal jo ses noget på baggrund af de sønderjydske erfaringer. Menighedsrådsmedlemmerne er mest ældre folk, der føler deres ansvar som vogtere af det fra fædrene nedarvede; de har selv oplevet markinflationen og har ikke glemt, at de sønderjyske kirker mistede en betydelig markkapital, ca. 5 mill. Så meget mere føler de sig forpligtet til at holde sammen på værdierne. Og det ved vi nede hos os, at den gode jord, det er guldrandede papirer.

Men argumenter som dette, at kirkeskatten vil stige, og så vil folk melde sig ud af folkekirken, slår ikke til. Den stigning, der eventuelt kan blive tale om, rammer hele landet og vil blive meget lidt mærkbar nede hos os.

Menighedsrådene har ikke villet sælge jorden, de vil kun bortforpagte den; det var det springende punkt. De ville ikke afstå jorden til en rimelig pris, så landmanden kunne få den til en pris, der havde udsigt til at holde. Man vil ikke bytte den gode ager og eng hjemme i sognet med skov og plantager og ringe jord, der ligger så langt borte, at man næsten ikke ved, hvor man har den. Men helt sådan ser regnestykket jo ikke ud. Statskassen går ind med betydelige tilskud. Jeg har det indtryk, at den højtærede kirkeminister har taget vidtgående hensyn

til menighedsrådenes sorger og bekymringer. Det skulle jo også være indlysende, at kirkeministeriet ikke vil træde kirkens interesser for nær. I det tremandsudvalg, der nu ned sættes, får kirken jo faktisk to medlemmer.

Det var ikke godt, hvis sagen var blevet sat på spidsen, og menighedsrådsvalgene fremtidig skulle blive politiske valg; det har de ikke været nede hos os, og det bør også fremtidig være sådan, at folk, der er virkelig kirkeligt interesseret, bliver valgt ind i menighedsrådene, og ikke politikerne, hvis de ellers ikke er kirkegængere.

Midtlandet og de sydvestlige egne i Nordslesvig er for tyndt befolkede; derfor arbejder man med planer om at drage industriforetagender ned til Nordslesvig. Det er nu ikke så ligetil, Nordslesvig er først og fremmest et landbrugsland, og derfor hilser vi med glæde ethvert fremskridt, der er til gavn for landbruget og landbohjemmene.

Der er i dag talt om de tyndt befolkede egne. Ja, i disse år virker Nordslesvig sikkert ikke dragende på andre end landets egne børn; dertil har vi været for nidkære i vort opgør efter 1945. Hvem har lyst til frivilligt at drage til egne, hvor man tror at finde en mindre værdifuld befolkning end nordpå? Når sindene først er faldet til ro — det ske snart —, vil der forhåbentlig også komme nye folk nordfra, og vi vil forhåbentlig med årene få en tættere befolkning, som vi så brændende ønsker, og som vi trænger til. Er folk først kommet til Sønderjylland, gribes de alligevel af spændingen og befinder sig vel. Det er ikke ubetydelige midler, der af staten stilles til rådighed for en lempelig afvikling. Kirken taber ikke gods og guld, og jeg tror, der vindes meget ved at vise forståelse, forståelse for, at en naturlig udvikling dernede hos os blev 20 år forsinket.

Det er mig en glæde at anbefale dette lovforslag.

**Kirkeministeren (Frede Nielsen):** Jeg takker ordførerne for socialdemokratiet og det radikale venstre for den tilslutning, de har givet dette lovforslag. Jeg har nogle bemærkninger at gøre til de ærede medlemmer hr. Bjerre og hr. Krarup.

Det ærede medlem hr. Bjerre startede med at sige, at han syntes, spørgsmålet var lagt for hårdt op. Jeg synes, at hvis det er lagt for hårdt op fra nogen side, er det i hvert fald ikke fra min side. Det er lagt hårdt op fra de kredse dernede, som er modstandere af dette forsøg på at få en orden, som om det — det er ikke det ærede medlems egne ord, men det er en af det ærede medlems egne partifæller i det andet høje